

Καλλιγράφος
1323

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Αθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 55ο - ΤΕΥΧΟΣ 524 ●
● ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2008 ●

● «Ίδε ό άμνός τουΰ Θεοϋ ό αίρων τήν άμαρτίαν τουΰ κόσμου» (Ίωάν. α΄ 29) ●

ΠΡΟΤΥΠΟ ΜΟΝΑΧΟΥ

Παϋλος και Κοσμᾶς

Ία τήν ιεραποστολή ό λόγος. Ποιά καλύτερη διδασκαλία και ώθησις και παρότρυνσις για ιεραποστολή ύπάρχει άπ' τήν παρουσιασι μιᾶς μορφῆς ιεραποστολικῆς; Στους Όλυμπιακούς άγώνες, πού φέτος διεξήχθησαν στο Πεκίνο, πολλά τά άθλήματα, πολλοί οι άθλητές, πολλά τά άτομικά, αλλά και τά όμαδικά άγωνίσματα, πολλά τά ρεκόρ τά παγκόσμια και τά όλυμπιακά.

Άν ύπήρχε τό άθλημα, πού λέγεται ιεραποστολή, άραγε ποιός θά ήταν όλυμπιονίκης; Πάντως κανένας άπό μᾶς, πού καθισμένοι στή θεσούλα μας φιλολογούμε περί ιεραποστολῆς. Ύπάρχουν δυό πρόσωπα, πού κατέχουν σπουδαία ρεκόρ ιεραποστολῆς.

● Ό ένας είναι ό Παϋλος ό άπόστολος. Η ιεραποστολή ήταν ή πρώτη του ανάγκη. Η αναπνοή του. Η ζωή του. Έλεγε: «Άνάγκη μοι έπίκειται· ούαί δέ μοι έάν μή εύαγγελίζωμαι» (Α΄ Κορ. θ΄ 16).

● Ό άλλος είναι ό άγιος Κοσμᾶς ό Αιτωλός. Στά χνάρια του Παύλου. Άν ό δρόμος τῆς ιεραποστολῆς του Παύλου ήταν μαραθώνιος, ό δρόμος του Κοσμᾶ ήταν πίο περιωρισμένος, άλλ' έφάμιλλος.

Κι οι δυό έτρεξαν δρόμο μετ' έμποδίων. Κι οι δυό άντεξαν στίς αντίξοες συνθήκες. Κι οι δυό σφράγισαν τό έργο τους μέ τό αίμα τους. Κι οι δυό στεφανώθηκαν μέ τό στέφανο τῆς αιώνιας ζωῆς και βασιλείας.

● Άν ή Παναγία κατέχη τό παγκόσμιο ρεκόρ τῆς άγιότητας, ό Παϋλος κατέχει τό παγκόσμιο ρεκόρ τῆς ιεραποστολῆς. Κι ύστερα έρχονται γενναίοι ιεραπόστολοι. Στους τελευταίους αιώνες γενναιότερος αναδείχτηκε ό Κοσμᾶς. Παϋλος και Κοσμᾶς, δυό φάροι ιεραποστολῆς για όλους τούς αιώνες.

Άνάγκη, σπορά, κλήσις

Είμαστε βέβαιοι, ότι οι ψυχές των άγνων και άγιων ιεραποστόλων άγάλλονται,

ὄταν μιλάμε περί ιεραποστολῆς. Ἡ ἀνάγκη τῆς ιεραποστολῆς γιὰ τὴ στρατευομένη Ἐκκλησία εἶναι σάν τὴν ἀνάγκη τῆς ἀναπνοῆς γιὰ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα. Εἶναι ἡ ἀνάγκη τῆς ἀγάπης καὶ ἡ ἀγάπη τῆς πρώτης ἀνάγκης.

Λέει ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ: «Τοιοῦτον γλυκύτατον Θεόν καὶ Δεσπότην δέν πρέπει καὶ ἡμεῖς νά τόν ἀγαπῶμεν, καὶ ἂν τύχη ἀνάγκη, νά χύσωμεν καὶ τὸ αἷμα μας χιλιάδες φορές διὰ τὴν ἀγάπην του, καθὼς τὸ ἔχυσε καὶ Ἐκεῖνος διὰ τὴν ἀγάπην μας;... Ὁ γλυκύτατός μας Ἰησοῦς Χριστός ἔχυσε τὸ αἷμά του καὶ μᾶς ἐξηγόρασεν ἀπό τὰς χεῖρας τοῦ διαβόλου. Τώρα δέν πρέπει καὶ ἡμεῖς νά ἀγαπῶμεν τόν Χριστόν μας; Ἡμεῖς ὄχι μόνον δέν τόν ἀγαπῶμεν, ἀλλά τόν ὑβρίζομεν καθ' ἡμέραν μέ τὰς ἀμαρτίας ὅπου κάμνομεν...» (Ἀγιοστίου Καντιώτου, ἐπισκ. Φλωρίνης, «Κοσμάς ὁ Αἰτωλός», ἐκδ. δ', σελ. 94).

● Ἄν ἡ ιεραποστολή εἶναι μιά σπορά, τότε ὁ ἅγιος Κοσμάς ὑπῆρξε ὁ μέγας σποριάς στό δοῦλο γένος. «Ἐξῆλθε τοῦ σπείραι τόν λόγον τοῦ Θεοῦ» (Λουκ. 1'5). Ἡ καρποφορία θυμαστική.

□ Ἐσπείρει μέ τὸ λόγο του.

□ Καλλιέργησε μέ τόν κόπο του.

□ Πότισε μέ τὰ δάκρυα τῶν προσευχῶν του καὶ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου του.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἑλλάδα τῶν νεωτέρων χρόνων εἶναι καρπός τῆς σπορᾶς τοῦ ἑνός, ἀλλά Παυλείου ιεραποστόλου, τοῦ Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ. Ἡ ἐλευθερία τοῦ Γένους εἶναι καρπός τῆς ιεραποστολικῆς του σπορᾶς. Καὶ ἡ διάσωσης τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας δικός του ἐπίσης καρπός.

● Ἄν ἡ ιεραποστολή εἶναι εἰδική κλήσις τοῦ Θεοῦ, τότε ὁ ἅγιος Κοσμάς ἦταν ἀληθινός ιεραπόστολος. Ἦταν κλητός ἀπόστολος. Ἐζησε καὶ πορεύτηκε «ἀξίως τῆς κλήσεώς του» (Ἐφεσ. δ'1).

Ἡ ζωὴ του ἔκανε τὴν ἀγία στροφή πρὸς τὴν ιεραποστολή ὕστερα ἀπὸ δυνατή θείκη κλήσι.

Στὸ Ἅγιον Ὅρος, ὅπου βρισκόταν, μελετώντας τὸ Εὐαγγέλιο, ἡ προσοχή του ἐλύστηκε καὶ τὸ μάτι του ἔπεσε στό χω-

ρίο τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητεῖτω, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἑτέρου ἕκαστος» (Α' Κορ. ι'24).

Ἐξομολογεῖται ὁ ἴδιος: «Ἀκούοντας καὶ ἐγώ, ἀδελφοί μου, τοῦτον τὸ γλυκύτατον λόγον ὅπου λέγει ὁ Χριστός μας, νά φροντίζομεν καὶ διὰ τοὺς ἀδελφούς μας, μ' ἔρωγεν ἐκεῖνος ὁ λόγος μέσα εἰς τὴν καρδίαν τόσοις χρόνοις, ὡσάν τὸ σκουλήκι ὅπου τρώγει τὸ ξύλον, τί νά κάμω καὶ ἐγώ στοχαζόμενος εἰς τὴν ἀμάθειάν μου. Ἐσυμβουλευθήκα τοὺς πνευματικούς μου πατέρας ἀρχιερεῖς, πατριάρχας, τοὺς ἐφάνέρωσα τόν λογισμόν μου, ἀνίσως καὶ εἶνε θεάρεστον τέτοιον ἔργον νά τὸ μεταχειρισθῶ, καὶ ὄλοι μέ παρεκίνησαν νά τὸ κάμω, καὶ μοῦ εἶπον πῶς τέτοιον ἔργον καλόν καὶ ἅγιον εἶνε. Μάλιστα παρακινούμενος ἀπὸ τόν Παναγιώτατον κύριον Σωφρόνιον, Πατριάρχην -νά ἔχωμεν τὴν εὐχὴν του- καὶ λαμβάνοντας τὰς ἀγίας του εὐχὰς, ἄφησα τὴν ἰδικὴν μου προκοπήν, τὸ ἰδικόν μου καλόν, καὶ ἐβγήκα νά περιπατῶ ἀπὸ τόπον εἰς τόπον καὶ διδάσκω τοὺς ἀδελφούς μου» (σελ. 87-89).

Ἐκκλησιαστικὴ διακονία καὶ ἔξοδος

● Ἄν ιεραποστολή εἶναι ἐκκλησιαστικὴ διακονία, τότε ὁ Κοσμάς διακόνησε πέρα γιὰ πέρα ἐκκλησιαστικῶς καὶ ὀρθοδόξως τὸ ἔργο τοῦ Εὐαγγελίου.

□ Ἦταν ὄχι αὐτόκλητος, ἀλλὰ θεόκλητος.

□ Ἦταν ὄχι αὐτόνομος, ἀλλ' ἐξαρτώμενος ἀπ' τὴν ἐπισκοπικὴ εὐλογία.

□ Ἦταν ἐργάτης τῆς Ἐκκλησίας. Μέ τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας, μέ τὴν εὐχὴ τοῦ Πατριάρχου, μέ τὴ συγκατάθεσι τῶν πατέρων. Ὅντως «δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων» ἐνεργούσε, πάντοτε δεμένος μέ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

● Ἄν ἡ ιεραποστολή εἶναι μιά ἡρωική ἔξοδος, τότε ὁ πρῶτος ιεραπόστολος, ὁ Ἀρχηγός καὶ τὸ Πρότυπο τῆς ιεραποστολῆς, εἶναι Ἐκεῖνος, πού πραγματοποίησε τὴ μεγάλη ἔξοδο, γιὰ νά σπείρη τὸ λόγο Του. Εἶναι ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός. Λέει ὁ Ἅγιος: «Ὁ Κύριος, λοι-

πόν, ἐβγήκεν ἀπό τόν οἶκόν του, δηλαδή, ἀπό τούς πατρικούς κόλπους, διά τῆς ἐνσάρκου οικονομίας· κατεδέχθη ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ καί ἐσαρκώθη εἰς τήν κοιλίαν τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας» (σελ. 119).

● Καί στή μεγάλη του ἐξοδο ὁ ἅγιος Κοσμᾶς, τό Χριστό τῆς λυτρωτικῆς ἀγάπης παρουσιάζει. Ἡ ἱεραποστολή γιά τόν Κοσμᾶ εἶναι ἡ προσφορά τοῦ Χριστοῦ στούς ἀνθρώπους. Δέν πᾶμε στήν ἱεραποστολή γιά νά χτίσουμε ἀπλῶς κτήρια, ἀλλά κυρίως γιά νά οἰκοδομήσουμε ψυχές πάνω στό θεμέλιο, πού λέγεται Ἰησοῦς Χριστός.

Ἔστω οἱ διδασκάλους ἀρχίζουσαν μέ τό Χριστό τῆς ἀγάπης, μέ τό Θεό, πού ἔγινε ἄνθρωπος γιά τή σωτηρία ὅλων τῶν ἀνθρώπων. «Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καί Θεός, ἀδελφοί μου, ὁ γλυκύτατος αὐθέντης καί Δεσπότης, ὁ ποιητής τῶν Ἀγγέλων καί πάσης νοητῆς καί αἰσθητῆς κτίσεως, παρακινούμενος ὁ Κύριος ἀπό τήν πολλήν του ἀγαθότητα ὅπου ἔχει εἰς τό γένος μας, ἐκαταδέχθη καί ἔγινε καί τέλειος ἄνθρωπος ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί ἀπό τά καθαρῶτατα αἵματα τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας, διά νά μᾶς κάμῃ νά ἔβγωμεν ἀπό τάς χεῖρας τοῦ διαβόλου, καί νά μᾶς κάμῃ υἱούς καί κληρονόμους τῆς βασιλείας του» (σελ. 83).

● Ἄν ἡ ἱεραποστολή εἶναι μιᾷ ἡρωική ἐξοδος, γιά τόν Κοσμᾶ αὐτή ἡ ἐξοδος ὑπῆρξε ὀδυνηρή. Βγήκε ἀπ' τό Ἅγιον Ὅρος, ἀπό τή θαβώριον δόξα, γιά νά ἔρθῃ νά κηρύξῃ στόν κόσμον καί νά δώσῃ τή μάχην τῆς ἱεραποστολῆς.

Ἰεραπόστολος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, πού βγαίνει:

□ Ἀπό τόν ἀτομισμό του καί προσφέρεται στήν κοινωνία, διότι αἰσθάνεται χρεωμένος σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους, κατά τό «Μηδενί μηδέν ὀφείλετε, εἰ μή τό ἀγαπᾶν ἀλλήλους» (Ρωμ. 13,8).

□ Ἀπό τήν προσωπική του ἡσυχία, γιά νά ριφθῇ στή σκληρή περιπέτεια τῆς ἀγάπης.

□ Ἀπό τήν ἡρεμία του, γιά νά δοθῇ

στόν ἀγῶνα πρὸς ἐξάπλωσιν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

□ Ἀπό τή δική του πνευματική καί ὑλική ἀνεσι καί καλοπέρασι, γιά νά περάσῃ στή στήρησι καί σκληραγωγία.

□ Ἀπό τή δική του σοφία, γιά νά κενωθῇ πρὸς ὠφέλεια τῶν ἄλλων, τῶν «ἐλαχίστων» ἀδελφῶν του.

Κένωσις καί μετάδοσις

● Ἄν ἱεραποστολή εἶναι ἡ κένωσις, τό ἄδειασμα τῆς ἀγάπης στή χέρσα γῆ, τότε ὁ Κοσμᾶς εἶναι ὁ κατ' ἐξοχήν κενωτικός ἱεραπόστολος.

Ἄπό τίς Διδαχές του καταλαβαίνουμε, ὅτι ὁ ἴδιος ἦταν σοφός θεολόγος. Ἄλλὰ δέν μιλοῦσε γιά νά κάμῃ ἐπίδειξι γνώσεων ἢ χαριτωμένα καί ἐξυπνα λογοπαίγνια. Δέν ἦταν σάν κάτι κουλτουριάρηδες, πού λένε μόνο γιά νά λένε καί ἡ ἀξία τους ἔγκειται στήν ἀκαταλαβισιά τους.

Ἄν Κοσμᾶς μιλοῦσε γιά νά οἰκοδομήσῃ. Κατάρθωνε νά κατεβαίῃ καί νά συγκατεβαίῃ στό ἐπίπεδο τοῦ λαοῦ. Ἡ ἀπλοϊκότητα, μέ τήν ὁποία μιλοῦσε, ἦταν κένωσις λόγου· κένωσις ἀγάπης, γιά τήν ὠφέλεια τῶν ἄλλων. Ὅλοι τόν κατανοοῦσαν, ἀκόμα καί τά μικρά παιδιά.

Τό κήρυγμα δέν εἶναι φιλοσοφικός στοχασμός, πρὸς εἰσπραξί θαυμασμοῦ καί χειροκροτημάτων. Εἶναι κατανοητή διδασκαλία, πού ἀποβλέπει στήν οἰκοδομή τῶν πιστῶν.

Ἡ σοφία κρυμμένη στήν ἀπλότητα.

Ἄν Χριστός κρυμμένος στή φάτην.

● Ἄν ἱεραποστολή εἶναι μετάδοσις τῆς πίστεως στό Χριστό καί σέ ἄλλους, τότε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ἦταν ἀληθινός ἱεραπόστολος.

□ Ἦταν ὁ μέγας μετασχηματιστής, πού ἀνάλογα μέ τήν περίστασι πρόσφερε τό ρεῦμα τοῦ οὐρανοῦ.

□ Ὁ συγκλονιστικός ἀναμεταδότης, πού τά μηνύματά του ὄλοι τά προσλάμβαναν.

□ Ὁ ἀκούραστος μεταλαμπαδευτής, πού κρατοῦσε ἄσβεστη τή δάδα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καί ἡ φλόγα μεταφερό-

ταν από καρδιά σέ καρδιά, από χωριό σέ χωριό, από περιοχή σέ περιοχή, από χώρα σέ χώρα.

Ο *ὀκουμηνική* ἡ *ιεραποστολική* μεταδοτικότητα του. Εἶχε πόθο νά μεταδώσει ὄχι σέ λίγους, ἀλλ', ἄν ἦταν δυνατόν, σ' ὄλο τόν κόσμον, τό λυτρωτικό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. «*Ἀνίσσως, ἀδελφοί μου, καί ἦτο δυνατόν, νά ἀνεβῶ εἰς τόν οὐρανόν, νά φωνάξω μίαν φωνήν μεγάλην, νά κηρύξω εἰς ὄλον τόν κόσμον, πῶς ὁ μόνος ὁ Χριστός μας εἶνε Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ καί Θεός ἀληθινός καί ζωή τῶν πάντων*» (σελ. 86).

Ὅλοι σήμερα μιλάνε στήν Ἑλλάδα γιά τόν Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό. Ἄλλ', ἄν ζούσε σήμερα, θά τόν ἀφήναν νά μεταδώσει τό μήνυμα τοῦ Χριστοῦ ἀπό τά τηλεοπτικά κανάλια ἢ τούς ραδιοπομπούς;

Πρότυπο ἀκτημοσύνης

• Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ἐξακολουθεῖ νά εἶναι τό ἀληθινό καί ἰσορροπημένο πρότυπο τῆς γνήσιας ἱεραποστολῆς.

Ἄκτημονας, ταπεινός, ἀσκητής, ζηλωτής, διδακτικός, ἀκούραστος σποριάς τοῦ Εὐαγγελίου. Ἔλεγε: «*Ἐδόξασα καί δοξάζω χιλιάδες φορές τόν Χριστόν μου ὁπού μ' ἐφύλαξε ἀπό τό πάθος τῆς φιλαργυρίας, καί μέ τήν χάριν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἐσταυρωμένου καί Θεοῦ δέν ἔχω μήτε σακκούλα, μήτε σπίτι, μήτε κασέλλα, μήτε ἄλλο ράσο ἀπό αὐτό πού φορῶ*» (σελ. 90).

• Περιουσία τοῦ ἀγίου Κοσμᾶ ἦταν ἡ πίστις του, ὁ λόγος του, ἡ ἀγία βιοτή του. Περιουσία δική μας ἀπ' τόν Ἅγιο εἶναι οἱ διδαχές του καί τό αἷμα του.

Ἡ μοναχική πολιτεία τοῦ Ἁθῶ εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νά καθρεφτιστῆ στό πρότυπο τοῦ ἀγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ. Κι ὄλοι ἐμεῖς ἄς δοξάζουμε τόν Κύριο, πού μᾶς ἔδωσε τό προνόμιο νάχομε διδάχο μας τόν ἀκτημόνα καί ἀσκητή, τόν ἀπόστολο καί μάρτυρα, τόν ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό.

(συνέχεια στό ἐπόμενο)

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀερακῆς

Ὁ Θεός ἀκούει τίς προσευχές σέ ὅλες τίς γλῶσσες

«Οἱ τῶν Χριστιανῶν οὐδέ τοῖς ἐν ταῖς θείαις Γραφαῖς κειμένοις ὀνόμασι καί τεταγμένοις ἐπί τοῦ Θεοῦ χρῶνται ἐν ταῖς εὐχαῖς. Ἄλλ' οἱ μὲν Ἕλληνες, ἐλληνικοῖς, οἱ δέ Ρωμαῖοι, ρωμαϊκοῖς, καί οὕτως ἕκαστος κατά τήν ἑαυτοῦ διάλεκτον εὐχεται τῷ Θεῷ καί ὑμνεῖ αὐτόν ὡς δύναται. Καί ὁ πάση διαλέκτου Κύριος τῶν ἀπό πάσης διαλέκτου εὐχομένων ἀκούει ὡς μιᾶς, ἴν' οὕτως ὀνομάσω φωνῆς τῆς κατά τά σημαίνόμενα ἀκούων, δηλουμένης ἐκ τῶν ποικίλων διαλέκτων. Οὐ γάρ ἐστίν ὁ ἐπί πᾶσι Θεός εἷς τις τῶν κεκληρωμένων διαλέκτον τινα βάρβαρον ἢ Ἕλληνα καί μηκέτι τάς λοιπᾶς ἐπισταμένων ἢ μηκέτι τῶν ἐν ἄλλαις διαλέκτοις λεγόντων φροντίζειν».

(Ὡριγένους, Κατά Κέλσου, XXXVII 27-45, ΒΕΠ, τόμ. 10ος, σελ. 201)

Μετὰ φρασίς:

Οἱ χριστιανοί στίς προσευχές τους δέν χρησιμοποιοῦν ὁμοίμορφη γλῶσσα, οὔτε ἀκόμα κι αὐτήν πού εἶναι καθιερωμένη στά βιβλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Οἱ Ἕλληνες χρησιμοποιοῦν τήν ἐλληνική γλῶσσα, οἱ Ρωμαῖοι τή ρωμαϊκή. Κι ἔτσι καθένας εὐχεται στό Θεό μέ τή δική του διάλεκτο καί Τόν ὑμνεῖ ὅπως μπορεῖ. Καί βέβαια ὁ Κύριος, πούναι Κύριος κάθε διαλέκτου, τίς προσευχές ὄλων τίς ἀκούει σάν νά προέρχωνται ἀπό μιά φωνή. Ἀκούει ὅσα οἱ χριστιανοί ὄλων τῶν ἔθνῶν ἐπισημαίνουν μέ τίς ποικίλες διαλέκτους. Διότι ὁ Θεός δέν εἶναι σάν κάποιον ἀπ' αὐτούς, πού ἔχουν βρεθῆ νά μιλάνε μιά διάλεκτο, εἴτε ἐλληνική εἴτε βαρβαρική καί δέν ξέρει τίς ὑπόλοιπες. Δέν φροντίζει μόνο γιά ὅσα λέγονται μέ μιά διάλεκτο κι ἀδιαφορεῖ γιά τά λεγόμενα ἀπό ἄλλες διαλέκτους.

13 Νοεμβρίου- 'Αγίου 'Ιωάννου Χρυσοστόμου

Χρυσοστομικό ἐγκώμιο γιά τόν Παῦλο

**Τοῦ Θεοῦ ἡ χάρις
καί ἡ δική του συμβολή**

«Παῦλος, ὁ πολλά κοπιάσας καί μυρία τρόπαια κατά τοῦ διαβόλου στήσας, ὁ ἐν σώματι τήν οἰκουμένην πεζεύσας, ὁ γῆν καί θάλατταν καί ἀέρα περιδραμών, ὁ καθάπερ ὑπόπτερός τις τήν οἰκουμένην περιελθών, ὁ λιθαθείς, ὁ φονευθείς, ὁ τυπτηθείς, ὁ πάντα διά τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ παθών, ὁ οὐρανόφωνη κληθείς ἄνωθεν, ὅρα, οὗτος τί λέγει. Ποίαν φωνήν ἔρρηξεν. Ἐλάβομεν χάριν, φησίν, ἀπό τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί ἐκοπίασα καί συνεισήνεγκα: “Καί ἡ χάρις αὐτοῦ ἡ εἰς ἐμέ κενή οὐκ ἐγενήθη: ἀλλά καί περισσότερον αὐτῶν πάντων ἐκοπίασα καί συνεισήνεγκα” (Α' Κορ. ιε' 10). Οἶδαμεν, φησίν, οἶδαμεν τῆς χάριτος τό μέγεθος, ὃ ἐλάβομεν, ἀλλ' οὐκ ἀργόν με εὔρε: φανερά τά παρ' ἐμοῦ εἰσενεχθέντα. Οὕτως οὖν καί ἡμεῖς τὰς χεῖρας πρός ἐλεημοσύνην διδάξωμεν, ἵνα συνεισηνεγκῶμεν μικρόν τι: κλαύσωμεν ἐπί τῇ ἁμαρτίᾳ, θρηνησωμεν ἐπί τῇ ἀνομίᾳ, ἵνα δόξωμεν μικρόν τι συνεισφέρειν» (Ε.Π.Ε. 30,158).

Μετάφρασις: Ὁ Παῦλος! Αὐτός, πού τόσο κοπίασε, αὐτός πού ἔστησε ἀμέτρητα τρόπαια κατά τοῦ διαβόλου, αὐτός πού διέσχισε μέ τό σῶμα του τήν οἰκουμένην, αὐτός πού περιέτρεξε γῆ καί θάλασσα, αὐτός πού σάν φτερωτός πέταξε σ' ὄλο τόν κόσμον, αὐτός πού λιθοβολήθηκε, πού χτυπήθηκε φονικά, πού τά πάντα ὑπέστη γιά τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ, αὐτός πού κλήθηκε στό ἔργο μέ οὐρανόφωνη, αὐτός ὁ Παῦλος κοίτα τί λέει. Πρόσεξε πῶς βροντοφώναξε: Πήραμε τή χάρι ἀπ'

τό Θεό, ἀλλά κι ἐγώ κοπίασα καί πρόσφερα. «Καί ἡ χάρις Του πού μοῦ δόθηκε δέν πῆγε χαμένη. Περισσότερο ἀπό ὄλους κουράστηκα καί πρόσφερα» Γνωρίζουμε -λέει- τό μέγεθος τῆς χάριτος πού λάβαμε, ἀλλά δέν ἔμεινα ἀργός. Εἶναι φανερά τά ὅσα συνέβαλε. Ἔτσι, λοιπόν, κι ἐμεῖς. Ἄς μάθουμε τά χέρια μας νά κάνουν ἐλεημοσύνη. Ἄς κλάψουμε γιά τήν ἁμαρτία μας. Ἄς θρηνησοῦμε γιά τήν ἀνομία μας. Γιά νά δείξουμε ὅτι προσφέρουμε κι ἐμεῖς κάτι μικρό.

Παῦλος ὁ ταπεινόφρων

«Βλέπε ταπεινοφρονοῦντα Παῦλον, τόν διδάσκαλον τῆς οἰκουμένης, τόν ρήτορα τόν πνευματικόν, τό σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, τόν λιμένα τόν ἀκύμαντον, τόν πύργον τόν ἀσάλευτον, τόν ἐν σώματι βραχεῖ τήν οἰκουμένην κυκλοῦντα, καί καθάπερ ὑπόπτερόν τινα ταύτην περιδραμοῦντα. Βλέπε ἐκεῖνον ταπεινοφρονοῦντα, τόν ιδιώτην καί φιλόσοφον, τόν πέννητα καί πλούσιον.

Ἐκεῖνον ἀληθῶς ταπεινόφρονα λέγω, τόν μυρίους καμάτους ἀντλήσαντα, τόν μυρία τρόπαια κατά τοῦ διαβόλου ἐνδειξάμενον, τόν κηρύττοντα καί λέγοντα, “Ἡ χάρις αὐτοῦ ἡ εἰς ἐμέ οὐ κενή ἐγενήθη, ἀλλά περισσότερον πάντων ἐκοπίασα” (Α' Κορ. ιε' 10).

Ὁ φυλακάς ὑπομείνας καί πληγᾶς καί μαστιγᾶς, ὁ δι' ἐπιστολῶν τήν οἰκουμένην σαγηνεύσας, ὁ οὐρανόφωνη κληθείς, ἐκεῖνος ταπεινοφρονεῖ λέγων “Ἐγώ εἶμι ὁ ἐλάχιστος τῶν ἀποστόλων, ὅς οὐκ εἶμι ἰκανός καλεῖσθαι ἀπόστο-

λος” (Α΄ Κορ. ιε΄9). Είδες ταπεινοφροσύνης μέγεθος, είδες Παῦλον ταπεινοφρονοῦντα, ἐλάχιστον ἐαυτὸν καλοῦντα; (Ε.Π.Ε. 30,130)

Μετὰ φρασις: Θαύμαζε τὸν Παῦλο, τὸν ὄντως ταπεινοφρονοῦντα. Πρόσεχε τὸν Παῦλο τὸ δάσκαλο τῆς οἰκουμένης, τὸν πνευματικό ρήτορα, τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, τὸ λιμάνι τὸ ἀκύμαντο, τὸν πύργο τὸν ἀσάλευτο, αὐτὸν πού μέ τὸ μικροκαμωμένο σῶμα του περικύκλωνε τὴν οἰκουμένη καὶ σάν φτερωτός ἄγγελος πέταξε παντοῦ. Πρόσεχε τὸν Παῦλο, πόσο ταπεινός εἶναι, ὁ ἀπλός καὶ φιλόσοφος, ὁ φτωχός καὶ πλούσιος.

Αὐτὸν ὀνομάζω πραγματικά ταπει-

νόφρονα, πού ἀμέτρητους κόπους κατέβαλε, πού ἔστησε ἀμέτρητα τρόπαια κατὰ τοῦ διαβόλου, πού κήρυττε καὶ ἔλεγε: «Ἡ χάρις Του σέ μένα δέν ἔμεινε χωρὶς ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ περισσότερο ἀπὸ ὅλους κουράστηκα».

Πόσο ταπεινός ἦταν ἐκεῖνος, πού ὑπέμεινε φυλακές καὶ πληγές καὶ μαστιγώματα· αὐτός, πού ὅλη τὴν οἰκουμένη τὴν σαγήνευσε μέ ἐπιστολές· αὐτός, πού κλήθηκε μέ οὐράνια φωνή· αὐτός ταπεινοφρονεῖ λέγοντας: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ τελευταῖος ἀπ’ τοὺς ἀποστόλους καὶ δέν εἶμαι ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι ἀπόστολος». Εἶδες μέγεθος ταπεινοφροσύνης; Εἶδες τὸν Παῦλο, πού ταπεινοφρονεῖ καὶ ὀνομάζει ἐλάχιστο τὸν ἐαυτό του;

Ἑρμηνευτικές ἐργασίες καὶ γιὰ τίς 14 Ἐπιστολές τοῦ ἀποστόλου Παύλου

Ἀπὸ τὸν ἱεροκήρυκα ἀρχιμ. Δανιὴλ Ἀεράκη συντάχτηκαν προσφάτως δύο νέα Βοηθήματα γιὰ Ἀγιογραφικούς κύκλους:

● **Ἡ Α΄ πρὸς Θεσσαλονικεῖς** Ἐπιστολή τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Σελ. 252. Πρόκειται γιὰ δευτέρα ἐκδοσι, κατὰ πολὺ βελτιωμένη.

● **Ἡ Β΄ πρὸς Θεσσαλονικεῖς** Ἐπιστολή τοῦ ἀπ. Παύλου. Σελ. 170. Μέ τὴν ἐκδοσὶ τῆς ὀλοκληρώνεται ἡ ἐρμηνευτικὴ ἐργασία τοῦ πατρός Δανιὴλ Ἀεράκη **καὶ γιὰ τίς 14 Ἐπιστολές τοῦ Παύλου**. Συγκεκριμένα κυκλοφοροῦν:

- Γιὰ τὴν πρὸς Ρωμαίους τρία τεύχη (βιβλία).
- Γιὰ τὴν Α΄ πρὸς Κορινθίους τρία.
- Γιὰ τὴν Β΄ πρὸς Κορινθίους δύο.
- Γιὰ τὴν πρὸς Ἑβραίους δύο.
- Γιὰ τίς ὑπόλοιπες Ἐπιστολές ἓνα τεύχος (βιβλίο).

Συνολικά **19**. Θεολογικά καὶ ἐποικοδομητικά βοηθήματα γιὰ Ἀγιογραφικούς Κύκλους, γιὰ θεολόγους, ἀλλὰ καὶ γιὰ κάθε ὀρθόδοξο, ἐραστή τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

Κάθε βιβλίο τιμᾶται εὐρώ 8.

Γιὰ καλύτερη χρῆσι ἔχουν ἐνσωματωθῆ **σέ μεγάλους δεμένους τόμους** ὅλες οἱ ἐρμηνευτικὲς αὐτὲς ἐργασίες ὡς ἑξῆς:

- Πρὸς Ρωμαίους.
- Α΄ πρὸς Κορινθίους.
- Β΄ πρὸς Κορινθίους καὶ πρὸς Γαλάτας.
- Πρὸς Ἐφεσίους, Πρὸς Φιλιππησίους καὶ Πρὸς Κολοσσαεῖς.
- Α΄ καὶ Β΄ πρὸς Θεσσαλονικεῖς.
- Α΄ πρὸς Τιμόθεον, Β΄ πρὸς Τιμόθεον, Πρὸς Τίτον καὶ Πρὸς Φιλήμονα.
- Πρὸς Ἑβραίους.

Κάθε μέγας τόμος τιμᾶται εὐρώ 20.

Γιὰ παραγγελίες στὰ τηλέφωνα **2109765440** καὶ **2103212713**.

Πιό λαμπρός κι απ' τόν ήλιο!

«Τούτο ἀληθῶς ταπεινοφροσύνη, τό ταπεινοῦσθαι ἐν πᾶσι καί ἐαυτόν καλεῖν ἐλάχιστον. Ἐννόησον τίς ἦν ὁ λέγων ταῦτα τά ρήματα:

Παῦλος ὁ οὐρανοπολίτης,
ὁ τό σῶμα ἀπλῶς περικείμενος,
ὁ στῦλος τῶν ἐκκλησιῶν,
ὁ ἐπίγειος ἄγγελος,
ὁ ἐπουράνιος ἄνθρωπος.

Ἴδέως, λοιπόν, ἐνδιατρίβω τῷ ἀνδρί, θεωρῶν αὐτοῦ τό κάλλος τῆς ἀρετῆς. Οὐχ οὕτως ἥλιος ἀνατείλας καί λαμπράς ἀφιεῖς τὰς ἀκτῖνας εὐφραίνει μου τὰς ὄψεις, ὡς τό πρόσωπον Παύλου καταυγάζει μου τήν διάνοιαν.

Ὁ μέν γάρ ἥλιος τὰς ὄψεις φωτίζει, ὁ δέ Παῦλος εἰς αὐτάς ἀναπτεροῖ τὰς ἀψίδας τῶν οὐρανῶν. Τήν γάρ ψυχὴν καί ὑψηλότεραν τοῦ ἡλίου ἀπεργάζεται καί ἀνωτέραν τῆς σελήνης. Τοιαύτη γάρ ἡ δύναμις τῆς ἀρετῆς. Ἄγγελον τόν ἄνθρωπον ποιεῖ, τήν ψυχὴν ἀναπτεροῖ εἰς οὐρανόν.

Ταύτην τήν ἀρετὴν διδάσκει ἡμᾶς ὁ Παῦλος. Σπουδάσωμεν ζηλωταὶ αὐτοῦ γενέσθαι τῆς ἀρετῆς».

(Ε.Π.Ε. 30,130-132)

Μετὰ φρασις:

Αὐτό πραγματικά εἶναι ταπεινοφροσύνη, τό νά δείχνη κανεῖς ταπεινωσι σέ ὅλους καί νά ὀνομάζη τόν ἐαυτό του ἐλάχιστο. Σκέψου, ποιός ἦταν ἐκεῖνος, πού λέει αὐτά τά λόγια:

Ὁ Παῦλος ὁ οὐρανοπολίτης!
Ὁ ἀπλῶς περιβαλλόμενος σῶμα.
Ὁ στῦλος τῶν ἐκκλησιῶν.
Ὁ ἐπίγειος ἄγγελος.
Ὁ ἐπουράνιος ἄνθρωπος.

Αἰσθάνομαι χαρά ὅταν τόν σκέπτομαι, βλέποντας πάνω του τήν ὁμορφιά τῆς ἀρετῆς. Δέν εὐχαριστεῖ τόσο πολύ τά μάτια μου ὁ ἥλιος ἀνατέλλοντας καί σκορπώντας τίς ἀκτῖνες του, ὅσο καταφωτίζει τή διάνοιά μου τό πρόσωπο τοῦ Παύλου.

Ὁ ἥλιος φωτίζει τά μάτια μας, ἐνῶ ὁ Παῦλος μᾶς ἀνυψώνει στίς ἴδιες τίς

ἀψίδες τ' Οὐρανοῦ. Κάνει τήν ψυχὴ ψηλότερη ἀπ' τόν ἥλιο. Τήν τοποθετεῖ πιό πάνω ἀπ' τή σελήνη. Τόσο μεγάλη εἶναι ἡ δύναμις τῆς ἀρετῆς. Τόν ἄνθρωπο τόν μεταβάλλει σέ ἄγγελο. Ἀνεβάζει τήν ψυχὴ στόν Οὐρανόν.

Τήν ἀρετὴ αὐτὴ μᾶς τήν διδάσκει ὁ Παῦλος. Ἄς φροντίσουμε, λοιπόν, νά γίνουμε μιμητές τῆς ἀρετῆς τοῦ Παύλου.

Συνειδητός
χριστιανός

† Δημήτριος Α.
Κίτσιος

Ὁ ἐκλεκτός συνεργάτης τοῦ Συλλόγου μας Δημήτριος Α. Κίτσιος ἀναχώρησε γιά τήν οὐράνια πόλι. Ἦταν καί μέλος τῆς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ «Βαπτιστοῦ».

Γεννημένος τό 1940 στό Θεριακίσιο Ἰωαννίνων, δοκιμάστηκε σ' ὅλη του τή ζωή. Βρέθηκε μικρό παιδί σέ παιδουπόλεις τῆς μετακατοχικῆς περιόδου. Καί σάν μεγάλωσε, ἡ φτώχεια τόν ξερρίζωσε ἀπ' τήν πατρίδα καί τόν ἔστειλε ἐργάτη στή Γερμανία.

Παντοῦ ἐργάστηκε σκληρά σέ βαρειά καί ὄντως ἀνθυγιεινά ἐπαγγέλματα, τίμιος πάντοτε βιοπαλαιστής. Συγχρόνως ἐργάστηκε γιά τήν πνευματικὴ του καλλιέργεια. Μέ τήν εὐσεβῆ σύζυγό του Εὐθυμία δημιούργησαν ὠραία πολύτεχνη οἰκογένεια.

- Ἰδιαίτερα ἀγάπησε τή λειτουργικὴ ζωή. Τοῦ ἄρεσε νά βοηθᾶ στό φάλσιμο.

- Πόθος του ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Τακτικός ἀκροατῆς στήν αἴθουσα κηρυγμάτων τοῦ Συλλόγου. Δέν ἦταν ἀπλῶς ἀκροατῆς· ἦταν καί ποιητής. Συνεργός μάλιστα στό χῶρο τῆς κατασκηνώσεώς μας.

- Δούλεψε σέ καμίνι ὀρυχάλκου. Ὁ ἴδιος δοκιμάστηκε τό τελευταῖο ἔτος στό καμίνι τοῦ πόνου. Ἀγόγγυστα ὑπέμεινε τή δοκιμασία. Ἔτοιμος ἔφυγε στίς 15 Αὐγ. 2008.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Στήν ἐκκλησία ὄχι διακρίσεις!

Ο ἀδελφόθεος **Ἰάκωβος** παρουσιάζει μέ ἀπλό παράδειγμα τό θέμα τῆς διακρίσεως καί **προσωποληψίας** στό χῶρο τῆς κοινῆς λατρείας. Μπαίνει, -λέει- στή σύναξι κάποιος, πού φοράει χρυσᾶ δαχτυλίδια καί ροῦχα φανταχτερά. Ἄνθρωπος ὑψηλῆς κοινωνικῆς καί οικονομικῆς στάθμης. Ἀμέσως κάποιος, πού ναι ὑπεύθυνος γιά τήν τάξι, σπεύδει κάνοντας ὑπόκλισι, τόν ὑποδέχεται μέ ἀβροφροσύνη καί τοῦ προσφέρει πρωτοκαθεδρία, λέγοντας:

— *Περάστε, περάστε! Περάστε μπροστά! Ἐλάτε, καθήστε ἐδῶ!*

Τήν ὥρα ἐκείνη μπαίνει στήν ἐκκλησία κι ἕνα φτωχαδάκι. Φοράει εὐτελῆ ροῦχα. Ἀδύναμος καί πεινασμένος. Ὁ ταξιθέτης τοῦ ρίχνει μιὰ περιφρονητική ματιά, κι ὅταν τόν βλέπη νά προχωρῆ γιά νά καθήσῃ κάπου, τόν σταματᾶ καί τοῦ λέει:

— *Ἐ, πού πᾶς; Μή προχωρᾶς. Στάσου ἐκεῖ, στά τελευταῖα σκαλοπάτια!*

Ρωτᾶει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος:

Αὐτό δέν εἶναι προσωποληψία; Αὐτός πού προβαίνει σέ τέτοια διάκρισι, δέν ἀμαρτάνει; «Ἐάν εἰσέλθῃ εἰς τήν συναγωγήν ὑμῶν ἀνὴρ χρυσοδακτύλιος ἐν ἐσθῆτι λαμπρᾷ, εἰσέλθῃ δέ καί πτωχός ἐν ρυπαρᾷ ἐσθῆτι, καί ἐπιβλέψητε ἐπί τόν φοροῦντα τήν ἐσθῆτα τήν λαμπράν καί εἶπητε αὐτῷ, σύ κάθου ὧδε καλῶς, καί τῷ πτωχῷ εἶπητε, σύ στήθι ἐκεῖ ἢ κάθου ὧδε ὑπό τό ὑποπόδιόν μου, καί οὐ διεκρίθητε ἐν ἑαυτοῖς καί ἐγένεσθε κριταί διαλογισμῶν πονηρῶν;» (Ἰακ. β' 2-4).

● Στήν ἐκκλησία δέν γίνονται **διακρίσεις**. Ὅλοι εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι ἔχουμε τό κοινό χαρακτηριστικό: Εἶμαστε **ἁμαρτωλοί**, πού ἐκζητοῦμε τό ἔλεος τοῦ Κυρίου. Κατ' ἐξοχήν στόν τόπο τῆς λατρείας, στό ναό, ἰσχύει τό τοῦ Παύλου: «Οὐκ ἔστι ἐν Ἰουδαίῳ οὐδέ Ἕλλην, οὐκ ἔστι δούλος οὐδέ ἐλευθέρου, οὐκ ἔστι ἄρσεν καί θῆλυ. Πάντες γάρ ὑμεῖς εἰς ἓστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. γ' 28. Κολ. γ' 11).

Δέν εἶναι διάκρισις ἀξίας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡ ξεχωριστή **θέσις ἀνδρῶν καί γυναικῶν** στό ναό. Αὐτό ἔχει σχέσι μέ τήν τάξι, κι ὄχι μέ τήν διάκρισι. Ἐχει σχέσι μέ τό σεβασμό, κι ὄχι μέ τήν τιμή. Ἐχει σχέσι μέ τήν προσευχή, πού δέν πρέπει ν' ἀποσπᾶται ἀπό πειρασμικά βλέμματα· δέν ἔχει σχέσι μέ ὑποτίμησι ἢ ὑπερτίμησι.

Οὔτε εἶναι διάκρισις ἡ εἰσοδος στό **ναό** καί στό **ιερό**. Στό ἱερό μπαίνουν μόνον οἱ λειτουργοί, ἐπίσκοποι, πρεσβύτεροι, διάκονοι. Ἡ εἰσοδος κάποιου λαϊκοῦ στό ἱερό βῆμα δέν εἶναι διάκρισις, ἀλλ' ἐξαίρεσις πρὸς διακονία. Ὁ κληρὸς στό ἱερό βῆμα, ὁ λαός στόν κυρίως ναό, οἱ κατηχούμενοι στόν πρόναο. Αὐτό δέν εἶναι διάκρισις· εἶναι ἡ **λειτουργική τάξις**. Δέν ἔχει νά κάνῃ ὄχι μέ τιμητικῆς διακρίσεις.

● Στήν ἐκκλησία δέν γίνονται διακρίσεις. Στήν **ἴδια κολυμβήθρα** βαπτίζεται καί τό πλουσιόπαιδο καί τό φτωχόπαιδο. Ἀπ' τό **ἴδιο ἅγιο Ποτήριο** κοινωνεῖ κι ὁ ἄρχοντας κι ὁ ἐργάτης. Στήν ἴδια **οὐράνια βασιλεία** φιλοξενοῦνται καί σοφοί πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καί ἄσημα, ἀλλά τίμια μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ οὐκ ἔστι δούλου καί ἐλευθέρου διάκρισις, οὐδέ ξένου καί πολίτου, οὐδέ γέροντος καί νέου, οὐδέ σοφοῦ καί ἀσόφου, οὐδέ ἰδιώτου καί ἄρχοντος, οὐδέ γυναικός καί ἀνδρός, ἀλλὰ πᾶσα ἡλικία καί πᾶσα ἀξία καί ἑκατέρω ἡ φύσις ὁμοίως εἰς τήν κολυμβήθραν ἐκείνην ἐμβαίνουσι τῶν ὑδάτων, κἂν βασιλεύς ἢ τις, κἂν πτωχός*» (Ε.Π.Ε. 27,232). Μετάφρασις: Στήν

ἐκκλησία δεν ὑπάρχει διάκρισις ἀνάμεσα σέ δοῦλο καί ἐλεύθερο, ἀνάμεσα σέ ξένο καί δικό μας, ἀνάμεσα σέ γέρο καί νέο, ἀνάμεσα σέ σοφό καί ἀγράμματο, ἀνάμεσα σέ ἀπλοϊκό καί ἀρχοντα, ἀνάμεσα σέ ἄντρα καί γυναῖκα. Κάθε ἡλικία, κάθε πρόσωπο, κάθε φύλο στήν ἴδια κολυμβήθρα τοῦ βαπτίσματος μπαίνουν, εἴτε βασιλιάς εἴτε φτωχός.

● Ὑπάρχουν ἅγιοι κρυμμένοι στήν **ταπεινή ἐμφάνισι**. Ἐσθυμηθοῦμε τό πῶς κρυβόταν ὁ μέγας Θεός στή φάτνη! «*Τί γάρ εὐτελέστερον σπηλαίου; Τί δέ ταπεινότερον σπαργάνων; Ἐν οἷς διέλαμψεν ὁ τῆς Θεότητός Σου πλοῦτος...*» (ὑπακοή Χριστουγέννων).

● Ἀντίθετα, ὑπάρχουν **ἀνθρωπόμορφα θηρία** ντυμένα στά βελουδά καί στίς γοῦνες καί στίς κοσμικές δόξες. Φέрте κατά νοῦ ἓνα τέτοιο τέρας, τό Νέρινα, ντυμένο μ' ὅλη τή βασιλική του δόξα!

● Στήν ἐκκλησία δέν ἐπιτρέπονται διακρίσεις. Ἐσθυπροσέξουμε, γιατί πολλοί θεωροῦν τό ναό σάν τόπο **ἐπιδειξέως καί μεγαλομανίας**.

□ Θέλουν τ' ὄνομά τους στόν πολυέλαιο, πού δώρισαν!

□ Θέλουν ξεχωριστή θέσι, δικό τους στασίδι!

□ Θέλουν νά τοῦς δίνουν σημασία, γιατί τάχα πρόσφεραν πολλά γιά τήν ἀνέγερσι τοῦ ναοῦ!

□ Θέλουν διακρίσεις ἀκόμα καί στό ἀντίδωρο!

● Ἡ ἐκκλησία εἶναι ὁ τόπος τοῦ **ἀπροσωπολήπτου** Θεοῦ. Ἐν εἴμαστε ἀληθοί χριστιανοί, θά ἔχουμε τό αἶσθημα ὅτι δέν μᾶς ἀξίζει οὔτε ἡ τελευταία θέσις.

Ἐσθυ μῆζητοῦν, λοιπόν, οἱ πιστοί διακρίσεις στό ναό.

Ἄλλά καί οἱ **παράγοντες** τοῦ ναοῦ (ιερεῖς, ἐπίτροποι κ.λπ.) ἄς μῆ κάνουν διακρίσεις. Σκανδαλίζουν μέ τίς διακρίσεις καί διώχνουν ἀνθρώπους. Δέν ἀνέχονται οἱ πιστοί νά βλέπουν νά τιμῶνται ἰδιαίτερα οἱ πλούσιοι ἢ οἱ ἐπώνυμοι (ἐπίσημοι!) μέσ' στήν ἐκκλησία. Δέν μποροῦν νά βλέπουν νά τιμῶνται οἱ «*ἡμέτεροι*» καί νά περιφρονοῦνται οἱ ἄλλοι.

● **Ποίγκιτες** τῆς Ἐκκλησίας εἶναι οἱ φτωχοί. Περιφρονημένοι ἀπ' τόν κόσμον, βρίσκουν στοργή στήν ἀγκαλιά τῆς Ἐκκλησίας καί τιμή στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. «Ὁ Θεός ἐξελέξατο τοῦς πτωχοῦς τοῦ κόσμου πλουσίους ἐν πίστει καί κληρονόμους τῆς βασιλείας ἧς ἐπηγγέλατο τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν» (1ακ. β' 5).

● Καλοῦνται ἀπ' τό Θεό οἱ φτωχοί ν' ἀπολαμβάνουν τόν πλοῦτον τῆς χάριτος καί τῶν δωρεῶν τοῦ Ἁγ. Πνεύματος. Ἐσθυμοί γιά τή γῆ, ἐπίσημοι γιά τόν οὐρανόν.

● Στήν ἐκκλησία δέν ἐπιτρέπονται διακρίσεις. Ἐν μερικοί θέλουν νά βεβαιωθοῦν γιά τήν **ισότητα** ὅλων τῶν ἀνθρώπων, καί μάλιστα τῶν πιστῶν, ἄς κάνουν μιᾶ ἐπίσκεψι στό **κοιμητήριο**. Θά βεβαιωθοῦν γιά ὅσα ψάλλει ἡ Ἐκκλησία στήν ἐξόδιον ἀκολουθία μέ τό «*Ἐξέλθωμεν καί ἴδωμεν ἐν τοῖς τάφοις*», ὕμνον ἐμπνευσμένον ἀπό ὁμιλία τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου. Λέει ὁ ἱερός Πατήρ: «*Ἐξέλθωμεν ἐπί τοῦς τάφους καί ἴδωμεν τήν φύσιν διεσπαρμένην, ὅσα βεβρωμένα, σώματα σεσηπότα. Εἰπέ μοι: Τίς ἐκεῖ ὁ βασιλεύς καί τίς ὁ ιδιώτης, τίς ὁ εὐγενής καί τίς ὁ δοῦλος, τίς ὁ σοφός καί τίς ὁ ἄσοφος; Ποῦ τό κάλλος ἐκεῖ τό τῆς νεότητος; Ποῦ ἡ περιχαρής ὄψις; Ποῦ οἱ ὀφθαλμοί οἱ εὐειδεῖς; Ποῦ ἡ εὐθετος ρίς; Ποῦ τά πυρόζοντα χεῖλη; Ποῦ τά κάλλη τῶν παρειῶν; Ποῦ τό ἀποστίλβον πρόσωπον; Οὐ πάντα κόνις; Οὐ πάντα τέφρα; Οὐ σποδός; Οὐ πάντα σκώληξ καί δυσωδία; Οὐ πάντα βρωμὸς;*» (Ε.Π.Ε. 30,318).

Γνωριμία με τὸν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Ἡ ὥρα τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν

Α΄ Κορ. ιε΄ 50-53

Ἀναγκαία ἢ Ἀνάστασις (στ. 50)

Ἰπαύγασμα τῆς δόξας τοῦ Πατρὸς εἶναι ὁ Χριστός (Ἑβρ. α΄ 3). Ὅλα λάμπουν καὶ ἀστράπτουν σέ ἀπαράμιλλο καὶ ἀπερίγραπτο βαθμό σπὴν αἰώνια βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Πῶς, λοιπόν, θά ἦταν δυνατόν νά βρεθῆ στό «κῶρο» τῆς ἀπόλυτης καθαρότητας κάτι, πού νά ἔχη ρύπο ἢ φθορά; Εἰσέρχονται οἱ πιστοὶ σπὴν ἔνδοξο βασιλεία. Ἄλλά πῶς;

● Μετά τὴν κοίμησι, οἱ ψυχές τῶν ἁγίων, πού ἔδωσαν τὴ μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ καὶ δοκίμασταν σπὴν πρόσκαιρη ζωὴ (Ἄποκ. ε΄ 9), καθαρισμένες μέ τὸ αἶμα τοῦ Ἄρνιου καὶ μέ τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας, ἀλλά καὶ στολισμένες μέ τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης, σώζονται. Καθαρίζονται καὶ προαπολαμβάνουν τὴ χαρὰ τοῦ οὐρανοῦ. Ὅλες αὐτές οἱ ψυχές «ἄδουσιν ᾠδὴν καινὴν». Δοξολογοῦν τὸ Ἄρνιον: «Ἄξιός εἰ..., ὅτι ἐσφάνης καὶ ἠγόρασας τῷ Θεῷ ἡμᾶς ἐν τῷ αἵματί σου ἐκ πάσης φυλῆς καὶ γλώσσης καὶ λαοῦ καὶ ἔθνους» (Ἄποκ. ε΄ 9).

● Στὴ στρατευομένη Ἐκκλησία παρακολουθοῦν τὴ θεία Λειτουργία, ὅσοι πιστοί. Στὴ θριαμβεύουσα παρακολουθοῦν τὴ λειτουργία τῆς αἰωνιότητος, ὅσοι λευκοί.

● Στὴ θεία Λειτουργία, πούναι προθάλαμος τῆς ἐπουρανοῦ βασιλείας, εἰσερχόμαστε γιὰ νά πάρουμε ἄφεισι ἁμαρτιῶν καὶ νά καθαρισθοῦμε. Στὴ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἰσέρχονται ὅσοι ἤδη ἔχουν καθαριστῆ, ἐξαγνιστῆ.

Ποιοὶ φορᾶνε στολές λευκές; «Πόθεν ἦλθον;». «Οὗτοί εἰσιν οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης, καὶ ἔπλυναν τὰς στολὰς αὐτῶν καὶ ἐλεύκαναν αὐτὰς ἐν τῷ αἵματι τοῦ Ἄρνιου» (Ἄποκ. z΄ 14).

● Ἀφοῦ ὁμως σπὴν οὐράνια δόξα θά μετέχουν καὶ τὰ σώματα τῶν πιστῶν καὶ δικαίων, ἄρα αὐτὰ τὰ σώματα θάνα ἀπαλλαγμένα ἀπ' τὴν

ἁμαρτία καὶ τὴ φθορά. Ἐδῶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος βλέπει τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἀναστάσεως τῶν σωμάτων. Σὰν κοῖκοὶ κληρονομοῦμε τὴ φθορά καὶ καταλήγουμε στό θάνατο. Σὰν πνευματικοὶ καὶ ἐπουράνιοι περνᾶμε ἀπὸ τὸ θάνατο σπὴν ζωὴ, ἀπὸ τὴ φθορά σπὴν ἀφθαρσία, ἀπὸ τὴν ἁμαρτία σπὴν ἀγιότητα. Καὶ αὐτὸ συντελεῖται μέ τὴ διαδικασία τῆς ἀναστάσεως. Λέγει: «Τοῦτο δε φημι, ἀδελφοί, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα βασιλείαν Θεοῦ κληρονομοῦσαι οὐ δύνανται, οὐδὲ ἡ φθορὰ τὴν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ. Ἰδοὺ μυστήριον ὑμῖν λέγω· Πάντες μὲν οὐ κοιμηθήσομεθα, πάντες δὲ ἀλλαγώμεθα» (στ. 50-51).

● Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι βρώσις καὶ πόσις. Δέν ἔχει ὑλικά πράγματα οὔτε ὑλιστικές καὶ σωματικές ἀπολαύσεις. Τέτοιες παχυλές ἀντιλήψεις γιὰ τὴν κατάστασι τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς τίς ἔχουν θρησκείες τοῦ κόσμου. Τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ εἶναι Εὐαγγέλιο τῆς Βασιλείας, τῆς Ἐκκλησίας, τῆς αἰωνίου ζωῆς. Περνᾶμε ἀπὸ τὴ γῆ στό οὐρανό.

Κι ἐκεῖ, στόν οὐρανό, δέν ὑπάρχει τίποτε τὸ σαρκικό. Ἄλλο σαρκικό, ἄλλο σωματικό. Τὸ σῶμα σέ τοῦτη τὴ ζωὴ εἶναι καὶ σαρκικό. Κάποτε γινόμαστε «σάρκες», φιλήδονοι, φιλάργυροι, φιλόδοξοι. Ἐ, δέν εἶναι δυνατόν μ' αὐτὴ τὴ σαρκικότητα τὰ σώματα νά δοξασθοῦν. Μέ τὸ «σὰρξ καὶ αἷμα» ὁ Παῦλος ἐννοεῖ καὶ τὸ ἐφάμαρτο.

Ἀλλαγὴ στολῆς (στ. 51)

● Τὸ σῶμα σπὴν αἰώνια ζωὴ καὶ βασιλεία δέν εἶναι «**σὰρξ**». Τὸ δικό μας σῶμα θά εἶναι, ἀλλὰ ἀφθαρτοποιημένο. Αὐτὸ εἶναι πλέον δυνατόν, διότι ἔχουν προηγηθῆ ἡ σάρκωσις καὶ ἡ ἀνάστασις τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἐκεῖνος, ὁ ἄσαρκος Θεὸς προσέλαβε τὴ σὰρκα ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία, γιὰ νά τὴν θεώσῃ. Ἡ σὰρκα, πού προσέλαβε καὶ σπὴν

όποια βρισκόμαστε όλοι έμεις, ήταν σάρκα, όμοια μέ τί δική μας σάρκα, έκτός τής άμαρτίας. Ὁ Θεός μπορεί καί προσλαμβάνει τήν ανθρώπινη φύσι, καί μάλιστα γιά νά τήν θεώσῃ. «*Θεός ὢν καί θεώσας τό πρόσλημμα*».

Ὁ ἄνθρωπος, ὅσο εἶναι σαρκικός, δέν μπορεί νά προσλάβῃ τό Θεό καί νά γίνῃ κοινώνος τής θείας φύσεως.

Γιά τό Θεό ἡ σάρκωσις δέν σημαίνει καί δυνατότητα άμαρτίας. Ἀντίθετα μάλιστα. Καί διότι ἡ σάρκωσις γίνεται ἐκ Παρθένου Μητρός, ἀλλά καί διότι στή σάρκωσι τοῦ Θεοῦ ἔχουμε ἔνωσι ἄρρηκτη τής θείας καί τής ἀνθρωπίνης φύσεως, ὁ ἄνθρωπος Ἰησοῦς ὄχι ἀπλῶς εἶναι ἀπόλυτα ἀναμάρτητος, ἀλλά καθιστᾶ κωρίς άμαρτία καί ὅσους ἐνώνονται μαζί Του.

Γιά τό χριστιανό ἡ ἐπίγεια ζωή του δέν μπορεί νά νοηθῆ ἀναμάρτητος. Γι' αὐτό ἄλλωστε διά τοῦ θανάτου περνáει στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἀλλ' ὁ θάνατός του εἶναι ἡ ἀρχή τής ἀφθάρτου ζωῆς. «Εἰς κληρονομίαν ἄφθαρτον καί ἀμίαντον καί ἀμάραντον, τετηρημένην ἐν οὐρανοῖς εἰς ὑμᾶς» (Α' Πέτρ. α' 3-4).

● Στή δεξίωσι τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, τής θείας Εὐχαριστίας, δέν μπορούμε νά παρευρεθούμε, ἄν δέν ἀλλάξουμε τί στολή τής ψυχῆς. Ἔτσι καί στή δεξίωσι τοῦ Οὐρανοῦ δέν μπορούμε νά παρακαθίσουμε, ἄν δέν ἀλλάξουμε καί τί στολή τοῦ σώματος.

Ἡ στολή τής ψυχῆς ἀλλάζει μέ τί μετάνοια καί τήν ἐξομολόγησι. Ἡ στολή τοῦ σώματος ἀλλάζει μέ τήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν. Τήν ἀφθαρσία δέν μπορεί νά τήν κληρονομήσῃ ἡ φθορά. Ἄρα, ἄν τολμούσαμε νά μπουε στόν παράδεισο μ' αὐτό τό σῶμα, τό τόσο φθαρμένο καί μολυσμένο, θ' ἀκούγαμε τήν ἴδια παρατήρησι: «Ἐταῖρε, πῶς εἰσηλθες ὧδε, μή ἔχων ἔνδυμα γάμου;» (Ματθ. κβ' 11).

● Ἡ ἡμέρα τής παγκοσμίου κρίσεως θά ἔχῃ καί αὐτό τό βασικό καί ἀπόλυτα ἀναγκαῖο στοιχεῖο: Τήν ἀλλαγὴ τῶν σωμάτων. «*Πάντες μὲν οὐ κοιμηθόμεθα, πάντες δὲ ἀλλαγόμεθα*» (στ. 50-51).

● Κι ἐπειδὴ ἡ ἡμέρα ἐκείνη δέν θά συναντήσῃ μόνο νεκρούς, ἀλλά θά βρῆ καί ἀρκετούς ζωντανούς, ὅσους θά ζοῦν τότε, γι' αὐτό ὁ ἄπ. Παῦλος τήν ἀλλαγὴ τήν βλέπει ὡς καθολικό φαινόμενο, γιά ὅλους ἀνεξαιρέτως τούς ἀνθρώπους: «*Πάντες...*». Οἱ ζῶντες, «οἱ περιλειπόμενοι» (Α' Θεσ. δ' 15), μαζί μέ τούς

νεκρούς θ' ἀλλάξουν στολή. Τό σῶμα τους ἀπό φθαρτό θά γίνῃ ἄφθαρτο.

Εἶναι τό μεγάλο μυστήριο τής κρίσεως «ζώντων καί νεκρῶν» καί τής ἀφθαρτοποιήσεως «ζώντων καί νεκρῶν».

Ἄστραπαίως (στ. 52)

Ἡ ἀλλαγὴ κατά τήν ἡμέρα τής κρίσεως, ὅπως καί σ' ἄλλα σημεῖα τονίσαμε, δέν σημαίνει καί δόξα ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀλλαγὴ συνίσταται στό ὅτι θά ξαναζήσουν τά σώματα. Τό ποῦ θά ξαναζήσουν, καί μάλιστα αἰώνια, αὐτό ἐξαρτáται ἀπό τό ποῦ θά συναντήσουν τήν ψυχὴ τους.

● Ἡ ψυχὴ ἔχει προηγηθῆ. Ἐχει «ἐπιλέξει» τόν τόπο τής. Μέ τόν τρόπο τοῦ ἐπιγείου βίου ἔχει διαλέξει τί θέσι ἢ μετὰ τῶν ἀγγέλων ἢ μετὰ τῶν δαιμόνων.

● Ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ, παγκόσμια καί δίκαιη, θά εἶναι ἡ θεϊκὴ ἐπιδοκιμασία ἡ ἡ θεϊκὴ ἀποδοκιμασία ἐκείνου, πού ὁ ἄνθρωπος μέ τήν ἐλευθερία του ἔχει διαλέξει.

Μιλώντας, λοιπόν, ἐδῶ ὁ Παῦλος γιά τήν ἀλλαγὴ τῶν σωμάτων, πού θ' ἀναστῆσθουν στήν κοινὴ ἀνάστασι, ἐπ' οὐδενί λόγῳ συνηγορεῖ γιά τήν ἀλλαγὴ θέσεως τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὴ γίνεται σέ τούτη τή ζωὴ, ἀπό τί χάρι τοῦ Θεοῦ, πού προσφέρεται σέ κάθε ἁμαρτωλό, πού μετανοεῖ. **Τό εἰσιτήριο γιά τούς οὐρανοὺς ἐκδίδεται στή γῆ.**

Ἄρα τά ὅσα λέει ὁ Παῦλος, ἀφοροῦν στόν τρόπο καί στήν ἀναγκαιότητα τής ἀλλαγῆς σωματικῆς στολῆς. Καί συνεχίζοντας ἀναφέρεται καί στό χρονικό διάστημα, πού θά χρειαστῆ γιά τήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν.

Πόσο θά εἶναι; Οὔτε ἓνα δευτερόλεπτο. Μέ ἀνθρώπινη παράστασι νά πῶς περιγράφει τί στιγμή, ὅπου ὁ χρόνος γίνεται αἰωνιότητα: «*Ἐν ἀτόμῳ, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐν τῇ ἐσχάτῃ σάλπιγγι. Σαλπίζει γάρ, καί οἱ νεκροὶ ἐγερθήσονται ἄφθαρτοι, καί ἡμεῖς ἀλλαγόμεθα*» (στ. 52).

● Οἱ κουφοὶ δέν ἀκοῦνε. Οἱ νεκροὶ ἀκοῦνε. Μέ τό σάλπισμα τοῦ ἀγγέλου ἀστραπαῖα θά ξυπνήσουν οἱ «κεκοιμημένοι».

Ὅταν γίνεται μετὰ τή μάχη προσκλητήριο νεκρῶν, στό ἀκουσμα τοῦ ὀνόματος κάθε ἥρωος ἀκούγεται: «*Ἔπεσεν ὑπὲρ παιρίδος!*» Ὅταν θά γίνῃ τό προσκλητήριο τῶν νεκρῶν, καθένας θά πετάγεται ἀπ' τό μνήμα ἢ ἀπό ὅπου

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἄλλο ἀγάπη, ἄλλο συμφωνία

Ἡ Ἐκκλησία δέν παίρνει μέτρα, πού διαπομπέουον πρόσωπα ἢ ἐξουθενώνουν ὠρισμένες τάξεις χριστιανῶν. Οὔτε ἔχει μέτρα ἀποκλεισμοῦ προσώπων ἀπ' τήν ἐκκλησία, κι ἐπομένως ἀπ' τή σωτηρία.

Λαμβάνει ὁμως μέτρα ἀγάπης, πού θέλουν νά φέρουν σέ συναίσθησι τόν ἀντιφρονουῦντα, νά ντραπή πού διασπᾶ

τά ὁσᾶ του βρίσκονται, καί θά φωνάζη «Παρών!»! «Πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ» (Ἰωάν. ε' 28-29).

Θά κληθοῦν ὀνομαστικά καί ὄλοι οἱ ζωντανοί. Τήν στιγμή, πού οἱ νεκροί θά ντύνονται πῆ στολή τῆς ἀναστάσεως, οἱ ζῶντες θ' ἀλλάζουν φορεσιά. «Καί ἡμεῖς ἀλλαγισόμεθα» (στ. 52). Λέγει τό «ἡμεῖς», ἐννοώντας ὅσους τότε θά βρίσκονται στή ζωή.

- Προσοχή στό ἄδηλο. Ἔρχεται «ὡς κλέπτης ἐν νυκτί» (Α' Θεσ. ε' 2).

- Ἡ ἀπόλυτη ἀγάπη κάνει τό Θεό νάχη καί ἀπόλυτη δικαιοσύνη. (Ψαλμ. 130,3).

- Μετά τήν ἀνάστασι, ντυμένος καθένας πῆ στολή τῆς ἀφθαρσίας καί ἀθανασίας, πορεύεται ἤ στή θεόλουστη αἰώνια Βασιλεία, ἤ στό σκοτάδι τό ἐξώτερο. «Καί ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δέ δίκαιοι εἰς ζωήν αἰώνιον» (Ματθ. κε' 46. Ἰωάν. γ' 29).

Πόσο θά συνέφερε τούς ἀσεβεῖς καί ἁματωλούς νά μή ντύνονταν πῆ στολή τῆς ἀφθαρσίας! Θνητοί καί φθαρτοί στήν κόλασι, θά σήμαινε κάποιο τελειωμό. Θά σήμαινε μιά τραγική ἱστορία, πού ὁμως κάποτε τελειώνει.

Γι' αὐτό ὁ χριστιανός λέει μέ τόν ἰ. ὕμνο-γράφο: «Κριτοῦ καθεζομένου καί Ἀγγέλων ἐσώτων, σάλπιγγος ἠκούσης καί φλογός καιομένης, τί ποιήσεις, ψυχή μου, ἀπαγομένη εἰς κρίσιν; Τότε γάρ τά δεινά σου παρίστανται, τά κρυπτά σου ἐλέγχονται ἐγκλήματα διό πρό τέλους βόησον Ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι, καί σῶσόν με» (κάθισμα Δευτέρας, ἤκου πλ. α').

τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί διαχωρίζει τόν ἑαυτό του ἀπ' τήν ἐνότητα τῆς πίστεως. Νά σκεφτῆ ὁ «ἀτακτῶν» ἀδελφός, ὅτι ἔχει πικράνει τήν ἐκκλησία, τούς ἀδελφούς του, «ἵνα ἐντραπή» (Β' Θεσ. γ' 14).

Ἡ ἐκκλησία οὔτε σύρει, οὔτε παρασύρει, πολύ δέ περισσότερο, δέν διασύρει.

- Ἀγαπᾶ καί γιατρεύει.
- Ἀγαπᾶ καί νουθετεῖ.
- Ἀγαπᾶ καί παρατηρεῖ.
- Ἀγαπᾶ καί περιμένει.

Οὔτε τό ἕνα οὔτε τό ἄλλο ἄκρο ὑπάρχει στήν ἐκκλησία, οὔτε ἀσυδοσία τῶν ἀσεβῶν οὔτε ἀδιαφορία τῶν πιστῶν.

Οἱ πιστοί ἐνδιαφέρονται. Μέ προσεκτικά μέτρα περιορίζουν τήν ἀσυδοσία τῶν ἐθελοθησκούντων. Ἄνθρωποι, πού ὡς χριστιανοί θάπρεπε νά ὑπακούουν σέ ὅσα ὁ Θεός ἀποκαλύπτει, αὐτοί θέτουν τή γνώμη τους ὑπεράνω τῆς ἀποστολικῆς διδασκαλίας καί παραδόσεως!

Ὁ Παῦλος γιά τέτοιους τύπους συνιστᾶ: «Μή συναναμίγνυσθε αὐτῶ» (Β' Θεσ. γ' 14). Ἀγαποῦν οἱ χριστιανοί ὄλους, ἀλλά δέν συμφωνοῦν μέ ὄλους. Στέκουν μέ προσοχή ἐναντι ἐκείνου, πού διαστρεβλώνει μέ ἀναίδεια τήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου. Δηλαδή:

- Ἀραιώνουν τίς σχέσεις μαζί του.
- Δέν τοῦ δίνουν θάρρος.
- Τόν κρατᾶνε σέ ἀπόστασι.
- Δέν ἔχουν μ' αὐτόν ἰδιαίτερη φιλία.

Κι ὄλα αὐτά μήπως καί ντραπή καί συνέλθη καί μετανοήση καί ταχθῆ στήν πορεία τῆς Ἐκκλησίας, καί ὡς πρὸς τή διδασκαλία καί ὡς πρὸς τή ζωή.

Σάν νά τοῦ λένε:

—Θέλεις τή φιλία μας; Συμφιλιώσου πρῶτα μέ τήν ἀλήθεια. Συμφιλιώσου μέ τό δάσκαλό μας, τόν Παῦλο, μέ τούς ἀγίους μας. Συμφιλιώσου πρό παντός μέ τό Σωτῆρα μας, τό Χριστό. Κι ἐμεῖς κοντά σου θάμιαστε.

Οι ὄντως μοναχοί

Ἦροκειμένου νά κρίνουμε τό ὄλο θέμα, πού ἔχει ἀνακύψει, ὡς μή ὠφελε, μέ τό **Βατοπέδι**, ἄς ἀνατρέξουμε σέ λίγες **ἀγιογραφικές** καί **πατερικές** μαρτυρίες σχετικά μέ τό Μοναχισμό, καί γενικά τήν πλήρη **ἀφιέρωσι** στό Θεό.

- Οἱ μοναχοί ἀκολουθοῦν τά ἴχνη τῶν **Ἀποστόλων**. Ἐκεῖνοι ἀκολουθοῦν τόν Κύριο, πού λέει: «Ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ» (Μάρκ. η' 34).

Τῆς **ὑποταγῆς** προηγείται ἡ **ἀποταγή**. Τῆς ὑπακοῆς προηγείται ἡ ἀκτημοσύνη.

- Οἱ μοναχοί ἀκολουθοῦν τά ἴχνη τῶν Ἀποστόλων, πού ἄφησαν γιά τόν Ἰησοῦν **«ἅπαντα»** (Λουκ. ε' 11). Δέν πῆραν τίποτα μαζί τους. Οὔτε δική τους, οὔτε μερίδιο ἀπ' τήν οικογενειακή τους περιουσία. Οὔτε, φυσικά δημιούργησαν **περιουσία** ὁμαδική (ἐκκλησιαστική θά τήν λέγαμε ἐμεῖς ἡ μοναστηριακή!), οὔτε καί διεκδίκησαν ἀτομικά ἡ ὁμαδικά ὑλικά δικαιώματα!

- Οἱ μοναχοί, ἔχοντας τό Χριστό, τόν πανάγαθο καί παντοδύναμο Κύριο, δέν στεροῦνται μαζί Του καί κοντά Του τίποτε ἀπ' τά **ἀναγκαῖα** τῆς ζωῆς.

Ὁ Κύριος κάποτε ἔστειλε τούς μαθητές Του «ἄνευ πήρας καί ἀργυρίου», χωρίς λεφτά καί ἐφόδια. Καί σάν γύρισαν γεμάτοι χαρά γιά ὅσα θαυμαστά ἐποίησαν, ὁ Κύριος τούς ρώτησε: «Ὅταν σᾶς ἔστειλα χωρίς σακκίδιο καί χωρίς χρήματα, **στερηθήκατε** τίποτε;». Ἐκεῖνοι ἀπάντησαν: «Οὐθένος» (Λουκ. κβ' 35).

- Οἱ μοναχοί εἶναι παραδομένοι στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πού σὺν τοῖς ἄλλοις ὀνομάζεται καί πρόνοια. Τί πιό βέβαιο γιά τή ζωή τους: Τά **προνόμια** ἀπό σουλτάνους καί βασιλεῖς τοῦ κόσμου ἢ ἡ **πρόνοια** τῆς ἀνεξάντλητης πηγῆς τοῦ Θεοῦ;

- Οἱ σημερινοί μοναχοί δέν ἔχουν ἄλλους κανόνες, ὡς πρὸς τά ὑλικά, ἀπό ἐκείνους, πού ἔζησαν οἱ θεμελιωτές τοῦ Μοναχισμοῦ. Ὁ **Μέγας Ἀντώνιος**, ὅπως σημειώνει ὁ βιογράφος του Μ. Ἀθανάσιος, ὄντας πλουσιόπαιδο στήν Ἀλεξάνδρεια, μοίρασε ὅλα τά ὑπάρχοντά του στοὺς φτωχοὺς καί ἀναχώρησε σέ μιὰ σπηλιά.

Δέν λέει κανεῖς, νᾶναι ὅλοι σήμερα οἱ μοναχοί σέ σπηλιές, οὔτε νά ζοῦν σέ ἀθλιές καί ἀνθυγιεινές συνθήκες. Ἄς ἔχουν τά **ἀναγκαῖα** καί **χρειώδη** γιά μιὰ ὑγιεινή διαβίωσι. Αὐτό ὅμως δέν ἔχει νά κάνει καθόλου μέ **πολυτέλειες** καί **τεράστιες** κτηματικές περιουσίες.

- Καί οἱ σημερινοί μοναχοί ἀποδέχονται τά ὅσα ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης γράφει στόν ἀ' λόγο του στήν «Κλίμακα»: *«Μοναχός ἐστὶ τάξις καὶ κατάστασις ἀσωμάτων ἐν σώματι ὑλικῶ... Μοναχός ἐστὶν ὁ μόνων τῶν τοῦ Θεοῦ ἐχόμενος ὄρων καὶ λόγων, ἐν παντί καιρῶ καὶ τόπῳ καὶ πράγματι».*

- Καί οἱ σημερινοί μοναχοί δέν ἀγνοοῦν, ὅτι εἶναι οἱ **φτωχότεροι** ὄλων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ὁ ἱ. Χρυσόστομος, προκειμένου νά συνεισφέρει τούς πλεονέκτες, τούς καλεῖ νά δοῦν τή ζωή τῶν μοναχῶν: *«Ἀκριβῶς αὐτῶν καταμάθωμεν τόν βίον τόν ἀγγελικόν, τήν φιλόσοφον διαγωγὴν. Πᾶσα γάρ τρυφή καὶ ἀδηφαγία παρά τούτοις ἀπελήλαται. Οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ ἡ λοιπή βλακεία ἢ ἐν ταῖς πόλεσι πολιτευομένη»* (Ε.Π.Ε. 30,500). Μετά φρασις: Ἄς γνωρίσουμε μέ ἀκρίβεια κι ἄς μιμηθοῦμε τήν ἀγγελική ζωή τῶν μοναχῶν, τή γεμάτη εὐλάβεια. Διότι σ' αὐτούς ἔχει ἀπομακρυνθῆ κάθε μορφή τρυφηλῆς ζωῆς καί πολυφαγίας, ἀλλά κι ὅλη ἡ κοσμική βλακεία πού συναίντας στόν κόσμο.

- Ὁ **ἀετός** τοῦ πνεύματος, δέν διεκδικεῖ λίμνες καί ποτάμια κι ἐκτάσεις τεράστιες. Στά **ὀρθόδοξα μοναστήρια** ἔχουν τά ἀναγκαῖα, ὅσα χρειάζονται γιά τό πέρασμα ἀπ' τή **μάταιη** τούτη ζωή, γιά τήν **εὐπρέπεια** τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου καί γιά τήν ἀπαραίτητη **φιλοξενία**. Τά ὑπόλοιπα, δηλαδή, τά περιττά, γιά νά μὴν εἶναι «τοῦ πονηροῦ», ἄς δίδονται γιά **φιλανθρωπία**.

Ἐσχάστηκαν τά σοβαρά

Ἦμα ἀποκλειστικό ἔχει γίνει τό **Βατοπέδι**. Κι ἂν ἀκόμα ὁ πανοσιολογιώτατος ἡγούμενός του π. Ἐφραίμ εἶχε ὄλο τό δικιο μέ τό μέρος του, κι ἂν ἀκόμα ὅλα τά φερμάνια καί τά χρυσόβουλα, πού ἐπικαλεῖται, ἔχουν ἰσχὺ καί σήμερα,

κι ἂν ἀκόμα ἡ νομιμότητα διακρίνη τὰ συμβόλαια τῆς Μονῆς του, κι ἂν ἀκόμα τὰ ἑκατομμύρια εὐρώ τῆς Μονῆς του προωρίζονταν γιὰ τοὺς φτωχοὺς, κι ἂν ἀκόμα ὅλοι οἱ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ του στό Ἅγιον Ὅρος καὶ ὁ Πατριάρχης τὸν βεβαίωναν πὼς βαδίζει σωστά, θάπρεπε ν' ἀναλογιστῆ τό «Οὐαί δι' οὗ τό σκάνδαλον ἔρχεται» (Ματθ. ιη' 7).

● Ἐπί δύο μῆνες ὅλοι σ' αὐτόν τὸν τόπο ἀσχολοῦνται μέ τίς **κτηματικές διεκδικήσεις** τῆς Μονῆς Βατοπεδίου. Συγκλονιστικά γεγονότα συμβαίνουν καὶ στήν Ἑλλάδα καὶ στήν παγκόσμιο σκηνή, ὅπως π.χ. ἡ οἰκονομική κρίσις.

Κι ὅμως ἓνα ὄνομα ἀκούγεται παντοῦ. Ἐνα θέμα ἀπασχολεῖ τίς στήλες τῶν ἔφημερίδων. Γιὰ ἓνα μοναστήρι συνεδριάζει ἐπί μιᾷ ἑβδομάδα ἡ Βουλή.

Μερικοὶ λένε:

—*Μπράβο στόν Ἐφραίμ! Τόσοι ὑπουργοὶ τῶν κυβερνήσεων καὶ τοῦ ΠΑΣΟΚ καὶ τῆς ΝΔ εἶναι μπλεγμένοι μέ ὑπογραφές του σέ παραώρησι κτημάτων τεράστιας ἀξίας στό Βατοπέδι! Τόσες φορές Κτηματικές Ὑπηρεσίες ἀσχολήθηκαν καὶ ἐπεκύρωσαν τεράστιες γεωργικές ἐκτάσεις καὶ δεκάδες ἀκίνητα ἀμύθητης ἀξίας στό Βατοπέδι! Δεκάδες συμβολαιογραφικές πράξεις συνετάγησαν γιὰ ἀνταλλαγὴ γῆς καὶ νεροῦ (πού ἔδινε τό Βατοπέδι) μέ πανάκριβα ἀκίνητα στίς προνομιοῦχες περιοχές Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης, Χαλκιδικῆς καὶ ἀλλοῦ (πού ἔπαιρνε τό Βατοπέδι).*

Δέν θ' ἀξιολογήσουμε τήν **εὐφύια** τοῦ πατρός Ἐφραίμ καὶ τήν ικανότητά του ν' αὐγατίζει τήν περιουσία τῆς Μονῆς του. Τό μέτρο μιᾶς τέτοιας ἀξιολογήσεως ἀρμόζει σέ **κοσμικούς ἐπιχειρηματίες**.

Δέν θ' ἀξιολογήσουμε τήν πνευματικότητα τοῦ πατρός Ἐφραίμ ἀπ' τήν περιφορά τῆς **ἀγίας Ζώνης**. Κάτι τέτοιο δέν ἀπαιτεῖ πνευματικό κόπο.

● Θά ρωτήσουμε ταπεινά: Τί κέρδισε ὁ ἴδιος κι ἡ Μονή του μέ τὰ **31 συμβόλαια**, μέ τὰ ὁποῖα «*μεταβιβάστηκαν στή Μονή Βατοπεδίου 260 ἀκίνητα τοῦ Δημοσίου σέ ἀντάλλαγμα πρὸς τή λίμνη Βιστωνίδα*»; Ὁ Χριστός ρωτᾷ: «Τί ὠφελήσει ἄνθρω-

πον εἰάν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῆ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;» (Μάρκ. η' 36).

Εἴμαστε σίγουροι, ὅτι ἔχουν ζημιωθῆ (σκανδαλιστῆ) ἑκατομμύρια ψυχές, «ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανεν» (Α' Κορ. η' 11).

● Τί κέρδισε ὁ πατήρ Ἐφραίμ καὶ τό Βατοπέδι μέ τὰ ἀκίνητα στήν Ἀττική, στό Ὀλυμπιακό Χωριό, στήν Τρίγλια Χαλκιδικῆς, στή Νέα Κρήνη Θεσσαλονίκης, στήν Καβάλα, στό Λαύριο καὶ σ' ἄλλες εἴκοσι περιοχές; Οἱ ἀριθμοὶ τῶν συμβολαίων δέν ἔχουν ἀμφισβητηθῆ.

● Τί κέρδισε μέ τό ὅτι ἔπεισε δημοσίους παράγοντες νά ἀνταλλάσῃ ἀκίνητα, μέ ἄλλα, πού θεωροῦνται πολυτελῆ **«φιλέτα»**; Δέν ἀμφισβητοῦνται οἱ σχετικές ἀνταλλαγές. Τὰ σχετικά ἔγγραφα καὶ συμβόλαια βρίσκονται στά χέρια ὄλων.

● Ὅπωςδήποτε ἡ Μονή Βατοπεδίου ἔχει κάνει σπουδαῖες **οἰκοδομικές ἐργασίες**. Κι ὁπωςδήποτε **φιλοξενεῖ** ἐπισκέπτες, ὅπως τὰ περισσότερα μοναστήρια. Κι ὁπωςδήποτε ἔχει διαθέσει καὶ ποσὰ γιὰ **φιλανθρωπικούς** σκοπούς.

Ἄλλ' ὅλα αὐτὰ δέν δικαιολογοῦν τίς ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια εὐρώ καὶ τίς ἐπὶ τόσα ἔτη διεκδικήσεις πότε 40.000 στρεμμάτων καὶ πότε πανάκριβων ἀκινήτων!

Μετά τὸν πρωτοφανῆ θόρυβο μέ ἐπιστολή του ὁ πατήρ Ἐφραίμ δηλώνει, ὅτι ἐπιστρέφει τὰ ἀκίνητα πού δόθηκαν ἀντί τῆς λίμνης **Βιστωνίδας**, ὑπὸ τὸν ὄρο νά ἐπιστραφῆ στό Βατοπέδι ἡ λίμνη καὶ τὰ παραλίμνια (κάπου 40.000 στρέμματα!).

● Ἄν εἶναι τόσο ιερά τὰ **χρυσόβουλα** καὶ τόσο σεβαστά τὰ φερμάνια, πὼς τό Βατοπέδι ἀντάλλαξε τὴ Βιστωνίδα τῶν χρυσοβούλων μέ ἀκίνητα;

● Τό κράτος κήρυξε **ἐθνικό «πάρκο»** τὴν ὅλη περιοχὴ. Πὼς τώρα εἶναι δυνατὸν νά ἐπιστραφῆ σ' ἓνα μοναστήρι;

● Ἄν κάποια πνευματικὴ ἀρχὴ (Πατριαρχεῖο, Ἁγιορειτικὴ κοινότητα) πείσῃ τό Βατοπέδι ν' ἀφήσῃ τὰ κτηματικά κι ἐπιχειρηματικά, ὅλα μέ μιᾶς θά ἡρεμήσουν.

Διαφορετικά γιὰ πολλές δεκαετίες ἀκόμα τὰ ἑλληνικά καὶ εὐρωπαϊκά δικαστήρια θ' ἀσχολοῦνται μέ τὰ «**προνόμια**» τοῦ Βατοπεδίου. **Ἀξίζει**;

Κάψιμο πριν από τό κάψιμο;

Σαντάζεστε γεωργό νά παίρνη σπόρους κι αντί νά τούς θάβη στή γῆ, νά τούς καίη σ' ἓνα κλίβανο; Θεωροῦμε τό παράδειγμα αὐτό κατάλληλο γιά τό θέμα, πού ἀνέκηψε. Νομοθετήθηκε τό δικαίωμα τῆς **καύσεως τῶν νεκρῶν**.

• Στόν ὀρθόδοξο χῶρο μας οἱ πιστοί προπέμπουν τήν **ψυχή** τοῦ ἀγαπημένου τους προσώπου στήν αἰώνια ζωή, τό δέ **σκήνωμά** του τό συνοδεύουν στόν **τάφο**.

• Τώρα διά νόμου ἔχει τή δυνατότητα ὁ Ἕλληνας νά ἐκφράση ἐπιθυμία καύσεως. Θά δημιουργηθοῦν εἰδικά **κρεματορία** γιά τήν ἀποτέφρωσι τῶν νεκρῶν.

• Ἐχει σημασία τό τί θά γίνη τό σῶμα μετά τό θάνατο, ἂν ταφή ἢ ἂν καῖ; Γιά τήν **ἀνάστασι** τῶν νεκρῶν, πού ὅπως δὴποτε θά γίνη, καμμιά σημασία δέν ἔχει τό πού καί τό πῶς βρίσκεται τό σῶμα, ἂν εἶναι σκόνη ἀπό κάψιμο ἢ κόκκαλα καταλοιπα ταφῆς.

Ἡ ἀνάστασις ὅλους θά τούς βρῆ κι ὅλους θά τούς ἀναστήσῃ, εἴτε τό σῶμα χάθηκε στής θάλασσαν τά βάθη, εἴτε κάηκε, εἴτε θάφτηκε, εἴτε πολτοποιήθηκε. Ὅλα τά σῶματα θ' ἀναστηθοῦν. Τό ζήτημα εἶναι, ποιά ἀνάστασι θάχη τό κάθε σῶμα; Τήν ἀνάστασι **τῆς ζωῆς** ἢ τήν ἀνάστασι τῆς **«κρίσεως»**, δηλαδή, τῆς κατακρίσεως, τῆς κολάσεως (Ἰωάν. ε' 29).

**ΕΓΚΟΛΠΙΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ
ΕΤΟΥΣ 2009**

Τό Ἡμερολόγιο τσέπης
τοῦ Συλλόγου μας
γιά τό 2009 εἶναι ἀφιερωμένο
στήν **ἀναγκαιότητα**.

Ἔτσι ἀκριβῶς, ὅπως τήν ἐκφράζει
ἡ Κυριακή προσευχή,
τό «Πάτερ ἡμῶν»:

«**Δός ἡμῖν σήμερον**».

Τιμᾶται 0.80 € (ὀγδόντα λεπτά).

Γιά ποσότητα, ἔκπτωσης 30 %.

Τηλ.: 2103212713 καί 2109765440.

• Δέν εἶναι **ἐλεύθερος** ὁ ἄνθρωπος νά ἐπιλέξῃ καί γιά τό νεκρό του σῶμα ἓνα ἀπ' τά δυό, ἢ ταφή ἢ καῖσι, καί νά ἐκφράσῃ σχετικά τήν ἐπιθυμία του;

Ἀσφαλῶς εἶναι ἐλεύθερος νά διαλέξῃ τήν καῖσι, ὅπως εἶναι ἐλεύθερος νά διαλέξῃ τόν **«πολιτικό γάμο»**, ἢ νά διαλέξῃ τήν **πολιτική κηδεία!**

Ἄφου εἶναι ἐλεύθερος νά διαλέγῃ τήν **πίστι** στό Χριστό ἢ τήν **ἄρνησι**, εἶναι καί γιά ὅλα αὐτά ἐλεύθερος. Ἡ ἐλευθερία του ὁμως «**δεσμεύεται**» ἀπό δύο σεβασμούς:

• Ὄφείλει νά σεβαστῆ τόν ἑαυτό του. Νά μήν εἶναι **ὑποκριτής**. Ἡ συνέπεια τῆς καύσεως ἢ τοῦ «πολιτικοῦ γάμου» εἶναι ἡ **διαγραφή** του ἀπ' τά μητρώα τῆς Ἐκκλησίας. Δέν μπορεῖ νά ὀνομάζεται χριστιανός, καί ν' ἀρνηταί βασικούς θεσμούς τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως εἶναι ἡ **τιμῆ** καί ὁ σεβασμός στό ἀνθρώπινο σῶμα.

• Ὄφείλει ἐπίσης νά σεβαστῆ καί τήν **ἐλευθερία τῆς Ἐκκλησίας**. Ἐπειδή ἀκριβῶς ἡ Ἐκκλησία σέβεται τήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου, γι' αὐτό εἶναι ἀπόλυτα ἐλευθερή νά δέχεται τήν πίστι ἢ τήν ἀρνησί του. Κι ἐπομένως, σεβομένη τή δική της ὑπόστασι καί τίς ἀτομικές ἐλευθερίες, δέν θεωρεῖ μέλος της κάποιον, πού δημόσια καί ἐνυπόγραφα ἀρνεῖται τό Εὐαγγέλιο, τήν Ὀρθόδοξο πίστι καί παράδοσι.

• Ἀπαγορεύεται ἡ καῖσις τῶν νεκρῶν;

□ Ἡ **βία** στό σῶμα, εἴτε εἶναι ζωντανό εἴτε εἶναι νεκρό, εἶναι ἔξω ἀπό κάθε λογική. Ἱερό τό σῶμα. Ὑφίσταται τόν πόνο μέ ὑπομονή, χωρίς νά δέχεται **εὐθανασία**. Θάβεται μέ τήν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως, χωρίς νά δέχεται τήν **καῖσι**.

□ Ὁ γεωργός σπέρνει τό σπόρο, δέν τόν καίει. Ἔτσι συμβαίνει, κατά τόν ἀπόστολο Παῦλο, καί μέ τό σῶμα. **Σπέρνεται** μέ τό θάνατο. Λιώνει. Χάνεται πρὸς στιγμήν. Ἄλλ' ἔρχεται ἡ ἀνοιξις, πού λέγεται ἀνάστασις, καί θ' ἀνθίσῃ (Α' Κορ. ιε' 42-44).

Νά γιατί δέν κλαῖμε τούς νεκρούς. Ἡ σπορά στήν ταφή εἶναι ἡ ἀρχή τῆς μελλούσης ἀναστάσεως. Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: **«Μή κλαίωμεν τούς ἀπίοντας, ἀλλά τούς κακῶς τόν βίον καταλύοντας. Ἐπί καί γεωργός, ὅταν ἴδῃ**

τόν σίτον διαλυόμενον, οὐ θρηνεῖ. Ἔως μὲν ἂν βλέπη στερεόν ἐν τῇ γῆ μένοντα, δέδοικε καὶ τρέμει. Ἐπειδὴν δέ ἴδη διαλυθέντα, χαίρει. Ἀρχὴ γάρ τῆς μελλούσης ἀναστάσεως ἢ διάλυσις. Οὕτω καὶ ἡμεῖς τότε χαίρωμεν, ὅταν πέση ἡ οἰκία ἢ φθαρτή, ὅταν σπαρῇ ὁ ἄνθρωπος» (Ε.Π.Ε. 18α, 688). Μετάφρασις: Νά μή κλαῖμε τοὺς ἀποθαμένους, ἀλλ' αὐτοὺς πού ἐζησαν μέχρι τέλους ἀμετανόητοι. Καὶ ὁ γεωργὸς δέν θρηνεῖ βλέποντας τὸ σπόρο του νά σαπίζει. Ὅσο τὸν βλέπει ἄσπαρτο, φοβᾶται. Ὅταν σπαρῇ καὶ σαπίσῃ, χαίρεται. Ἡ ἀποσύνησις τοῦ σπόρου στό χῶμα εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς μελλούσης ἀναστάσεως. Κι ἐμεῖς χαιρόμαστε ὅταν γκρεμιστῇ τὸ φθαρτό μας σπίτι, ὅταν ταφῇ ὁ ἄνθρωπος στή γῆ.

● Για ὅσους ὁ θάνατος εἶναι **τέρμα** καὶ τελεία, δέν ἐπιμένει ἡ Ἐκκλησία νά καοῦν ἢ νά μή καοῦν. Για τὰ **πιστά** τῆς ὁμῶς μέλη ἔχει τὴν τιμὴ στό σῶμα, τὴν ἴδια μέ τὸ **Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ**. Κι ἐμεῖς θ' ἀναστηθοῦμε, ὅπως κι Ἐκεῖνος!

Χάριν παιδιᾶς;

εραυνός ἐν αἰθρία. Ξαφνικά, κι ἐνῶ ἡ σχολικὴ κοινότητα προσπαθεῖ νά ὀργανωθῇ γιὰ τὸ νέο σχολικὸ ἔτος,

βλέπουν ὅλοι ἓνα λουκέτο στήν πόρτα, ἔνα πανὼ τῆς κακιᾶς ὥρας στά παράθυρα καὶ μερικά μαθητοῦδια ν' ἀπαγορεύουν τὴν εἴσοδο στό δημόσιο σχολεῖο σέ μαθητές καὶ καθηγητές. **Κατάληψις!**

● Ὁ μιμητισμὸς ξαπλώνει τὴν κατάληψι. 300 σχολεῖα ὑπὸ κατάληψιν!

● Οἱ καταλήψεις γίνονται προσλήψεις. Προσλαμβάνονται οἱ **«μπράβου»** τῶν καταλήψεων. Ἐξωσχολικά στοιχεῖα ἀναλαμβάνουν δράσι. Δέν πρέπει νά μείνῃ τίποτε ὄρθιο. Ἀπὸ θρανία μέχρι ὑπολογιστές, ὅλα νά σπάσουν. Ἀπ' τοὺς τοίχους μέχρι τὰ γραφεῖα, ὅλα νά ρυπωθοῦν.

Εὐκαιρία νά πλουτίσουν οἱ καφετέριες καὶ τὰ νυκτερινὰ κέντρα. Ὅσα δέ παιδιὰ αὐτοεπιστρατεύονται γιὰ «περιφρούρησι» τῆς καταλήψεως, τὸ ρίχνουν στό ἀλκοόλ, στό τσιγάρο, στά ὄργια.

Ὅσο γιὰ αἰτήματα, αὐτὰ ξεκινοῦν ἀπ' τίς **τουαλέττες**, ποῦναι βρώμικες, καὶ φτάνουν μέχρι τὸ ποσοστὸ γιὰ τὴν Παιδεία.

● Δηλαδή, στά **φροντιστήρια** ἀστράφτουν οἱ τουαλέττες;

Προβλήματα ἔχει ἡ Παιδεία. Καὶ γνώμη ἔχουν καὶ οἱ μαθητές. Μά τὰ **προβλήματα** δέν λύνονται μέ καταστροφές καὶ ἡ γνώμη τῶν μαθητῶν δέν καπελώνεται ἀπὸ ἐξωσχολικοὺς παράγοντες.

Ἡ συνδρομὴ γιὰ τὸ περιοδικό

■ Εἶναι **10 Εὐρώ (€)** τὸ χρόνο. Ἡ ἐξόφλησις γίνεται:

● Στὸ λογαριασμὸ: **0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.**

● Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: **«Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

● Στὸ Γραφεῖο **Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι)** ἢ στό Βιβλιοπ. **«Βαπτιστής», Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103 (Ἅγιο Δημήτριο).**

■ Οἱ τοῦ ἐξωτερικοῦ ν' ἀποστέλλουν τὸ ἐμβασμά τους στό ὄνομα **«Βαπτιστής»** (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

■ Τηλέφ.: **2103212713** καὶ **2109765440.**

Μέ δέκα εὐρώ ἓνα ἐπίσιο δῶρο!

■ Καθένας μπορεῖ νά γράψῃ συνδρομητῇ στό περιοδικό μας ἓνα συγγενῆ ἢ φίλο του.

■ Κάθε μῆνα θά μπαίνει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ στό σπίτι του.

■ Στείλτε μας ὄνομα καὶ διεύθυνσι.

■ Κι ἄς στείλουν ὅλοι οἱ παλαιοὶ συνδρομητές τὴ συνδρομὴ τους. Κι ἂν κάποιος δέν μπορῇ οἰκονομικά, ἄς τηλεφωνήσῃ στό **2103212713.** Θά τοῦ ἐρχεται τὸ περιοδικό. Πάνω ἀπὸ ὅλα ἐνδιαφέρει ἡ πνευματικὴ ὠφέλεια.